

РЕШЕНИЕ

№ 270

гр. София, 17.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.12.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Ева Пелова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9888** по описа за **2021** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], срещу Решение № 20162985 от 26.07.2021 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 100 състав, по нахд № 3318/2021 г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 22-007296 от 17.02.2021 г., издадено от директора на Дирекция “Инспекция по труда” (ДИТ) [населено място], с което на основание чл.416, ал.5 вр. чл.414, ал.3 от Кодекса на труда (КТ) на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лв. за нарушение на чл.62, ал.1, вр. чл.1, ал.2 КТ.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и съществени процесуални нарушения – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК вр. чл.63, ал.1 ЗАНН. Касаторът визира допуснати в хода на административно-наказателното производство съществени процесуални нарушения, вкл. по чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН. Счита вмененото нарушение за неясно описано и неподкрепено със събраните при проверката доказателства, вкл. от представени с лицето граждански договори. Оспорва подхода на проверяващите по установяване на нарушение на трудовото законодателство въз основа на декларация на физическото лице, съставена на бланка с елементите на трудово правоотношение.

Твърди, че при проверката не е установен характерът на осъществяваната от св.Е. дейност, а показанията му пред съда оборват наличието на трудов такъв. Сочи, че вменената за нарушена норма на чл.1, ал.2 КТ не съдържа състав на административно нарушение и предполага издаване на постановление по чл.405а КТ. Твърди, че е налице неправилна правна квалификация на нарушението и неяснота при прилагане на санкционната норма на чл.414, ал.3 КТ. Поддържа, че не е допуснато твърдяното нарушение на КТ, тъй като е сключен договор за изработка с договорен конкретен краен резултат. Претендира за маловажност на нарушението. Моли съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и по същество на спора да бъде отменено НП.

Ответникът по касационната жалба Дирекция “Инспекция по труда” [населено място] оспорва жалбата чрез юрк. С.. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна. АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение № 20162985 от 26.07.2021 г. СРС, НО, 100 състав, по нахд № 3318/2021 г., е потвърдил НП № 22-007296 от 17.02.2021 г., издадено от директора на ДИТ [населено място], с което на основание чл.416, ал.5 вр. чл.414, ал.3 от КТ на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лв. за нарушение на чл.62, ал.1, вр. чл.1, ал.2 КТ.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Д. Г. К., на свидетел на установяване на нарушението Р. Ц. А.-Г., на свидетели на наказаното лице В. Е. и К. С., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, като наказаното дружество, в качеството му на работодател, е нарушило нормата на чл.62, ал.1 КТ, като е приело на работа на длъжност „общ работник” лицето В. Е. без да оформи правоотношенията с трудов договор в писмена форма.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 100 състав, е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване.

На основание чл.220 АПК съдът възприема правилно установената от СРС фактическа обстановка: При проверка на място, на 26.01.2021 г., в строителен обект «Смесена сграда с офиси, търговски площи, подземни гаражи и жилища» в УПИ Х-1799, кв.74, м. «В. ВЕЦ С.», стопанисван от [фирма], било заварено лицето В. В. Е., ЕГН [ЕГН], да полага труд като «общ работник» по обезопасяване на контурите на етажните

плочи и почистване на работната площадка. По повод допълнително изискани от [фирма] документи, на 02.02.2021 г. бил представен граждански договор № 86-21/25.01.2021 г., сключен с В. В. Е. с предмет «почистване на строителни отпадъци на работните площадки». До приключване на проверката [фирма] не представило сключен с В. В. Е. трудов договор. Дружеството било наказано за това, че като работодател не е уредило отношенията по предоставяне на работната сила на В. В. Е. като трудови по смисъла на чл.62, ал.1, вр. чл.1, ал.2 КТ – със сключен трудов договор в писмена форма, за което бил съставен АУАН № 22-07296/11.02.2021 г. и издадено обжалването пред СРС НП № 22-007296/17.02.2021 г.

Правилно и обосновано районният съд е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, вкл. на чл.42 и чл.57 ЗАНН. Съществува пълно единство между съдържанието на документите, поставили началото и края на административнонаказателството производство - АУАН и НП, в които нарушението е описано по начин, който не затруднява правото на защита на уличеното лице.

На 26.01.2021 г., проверяващи служители на ДИТ «С.» извършили проверка на място на строителен обект, стопанисван от касатора, където заварили лицето В. В. Е., ЕГН [ЕГН], да полага труд като «общ работник» по обезопасяване на контурите на етажните плочи и почистване на работната площадка. Съставен е Протокол № ПР 2102984/11.02.2021 г., според който проверката е извършена на място на 26.01.2021 г. и продължила по преглед на представени от проверяваното дружество документи на 02.02.2021 г. и на 11.02.2021 г. При тези данни, правилно като дата на извършване на нарушението е приета 26.01.2021 г., посочена безпротиворечиво в АУАН и НП, а за дата на установяването му – периода на проверката – от 26.01.2021 г. до 11.02.2021 г. Посочената в НП след визирания период дата «11.06.2020 г.» очевидно е извън контекста на описаната фактическа обстановка и правилно е възприето от въззивния съд като техническа грешка, която не може да самостоително основание да обоснове незаконосъобразност на НП. Между двете дати (на извършване и на установяване на нарушението) не съществува противоречие, а напротив – същите логично следват хода на проверката, извършена на място и по документи.

Актосъставителката К. установява, че е участвала в две проверки на процесния обект – през м.декември 2020 г. и през м.януари 2021 г. При последната, на обекта били заварени пет лица без трудов договор, като Е. работил по обезопасяването му. Същото лице било и на предишната проверка без трудов договор. Бил представен единствено граждански такъв.

Св. Г. установява наличието на две проверки на обекта по повод на тежка трудова злополука - през м.декември 2020 г., края на м.януари 2021 г. и началото на м.февруари 2021 г. Заварила Е. и при двете проверки – при първата почиствал сняг на пета етажна плоча, а при втората – техническият ръководител на обекта пояснил, че има 5 лица – трима обезопасяват етажите, а двама фолират врати. При втората проверка Е. работил по обезопасяването, слагал перила.

Е. установил като свидетел, че е имал уговорка с техническия ръководител за извършване на определена работа за определен срок – за преместят едни тухли и за почистване. Всеки гледал да си свърши работата и си тръгвал. Няма конкретен час за почивка. За работата му платили накуп.

Техническият ръководител на обекта за процесния период св.С. установил, че задълженията на Е. били при повикване да почиства работната площадка. Не го

викали всеки ден, а само при нужда. Той казвал на Е. какво да свърши на обекта. Според представени два еднотипни граждански договори за изработка № 6-21/04.01.2021 г. и № 86-21/25.01.2021 г. [фирма] възложило на В. В. Е. «почистване на строителни отпадъци на работните площи» за срок от 30 дни, срещу възнаграждение от 300 лв. и приемане на изработеното с приемо-предавателен протокол. Приложен е приемо-предавателен протокол от 22.01.2021 г. за приемане на работата по договора от 04.01.2021 г.

С саморъчно попълнена декларация по бланка от 26.01.2021 г. Е. вписал, че е поел ангажимент към [фирма] за срок от 01.01.2021 г. до 31.01.2021 г. за следния вид услуга: «почистване и обезопасяване на обекта», с работно време от 9:00 ч. до 12:00 часа, при сключен граждански договор. Вярно е, че последният документ е с предварително изготвено съдържание – бланка с установени реквизити, съответстващи на елементите на трудовото правоотношение – обект, работно време, трудово възнаграждение, почивни дни но това не изключва доказателствената му стойност, а налага съвкупното му обсъждане с другите доказателства по делото. Възраженията на наказаното дружество подробно са обсъдени от решаващия съд, който правилно и обосновано е приел, че освен попълнените от работника реквизите на бланката на декларация, в конкретния случай от 26.01.2021 г. Е. добавил на ръка допълнителен текст, което опровергава доводите на касатора, че лицето е принудено да опише в нея единствено елементи на трудово правоотношение.

Съвкупната преценка на доказателствения материал по делото правилно и обосновано е навела първостепенния съд на извод, че правоотношенията в физическото лице е следвало да бъдат оформени като трудови такива. Предметът на гражданските договори «почистване на строителни отпадъци от работни площи» не указва конкретен резултат на договор за изработка, а навежда на използване на трудовата сила на физическото лице. Правилно СРС е кредитирал показанията на св.Г., която категорично установява, че при проверката на място заварила Е. да обезопасява работната площадка, което също е указание за използване на трудовата сила на лицето според конкретните нужди на обекта, т.е. освен за почистване, така и за обезопасяване и др.

В тази част показанията ѝ се подкрепят от допълнително вписания от Е. текст в декларацията от 26.01.2021 г., че изпълнявал «почистване и обезопасяване на обекта». Начинът на организация на работата на строителния обект - чрез повикване от страна на техническия ръководител, а не от представителя на дружеството – работодател, не изключва задължението на последния да уреди наемането на работната сила чрез трудов договори по силата на императива на чл.1, ал.2 КТ и във формата по чл.62, ал.1 КТ. Наличието на съставен приемо-предавателен протокол от 22.01.2021 г. също не навежда на гражданско правоотношение, тъй като същият е със съдържанието на договора – за приемане на работата по договора от 04.01.2021 г., т.е. не е посочен конкретния приет резултат. Предметът на възложеното «извършване на почистване» указва на изключително използване на работната сила на физическото лице. Уговорен по този начин предполага допълнително получаване на конкретни указания от друго лице, което предполага подчиненост, характерна при предоставянето на работната сила. При липса на договорен конкретен краен резултат от «договора за изработка» по смисъла на чл.258 и сл. ЗЗД и при договорено еднократно възнаграждение правилно и обосновано въззивният съд не е кредитирал представените граждански договори като документи, съответстващи на действителните правоотношения между страните.

Същевременно и при липса на спор, че същият не е антидатиран, т.е. съществувал е към 26.01.2021 г. и е посочен от Е. в съставената от него саморъчна декларация от същата дата, документът е показателен за отделни неточности в свидетелските показания. Е. признава в декларацията си, че освен почистване е извършвал и обезопасяване – обстоятелство, което се потвърждава от св.Г., но не е посочено като предмет на гражданските договори. Изложеното противоречие потвърждава, че на място на строителната площадка е използвана работната сила на физическите лица съобразно необходимостта от извършване на конкретна дейност, без да се придържат към предмета на гражданския договор. Показателно в тази връзка е становището на св.С. «обикновено на граждански договор са грубата сила на работници и то почасово».

Другият свидетел на наказаното дружество С. отрича общи работници да са наемани за изпълнение на квалифицирана дейност като обезопасяване, като посочва «може да му се е наложило да забие някоя дъска». Изложеното правилно е възприето критично от районния съд, тъй като противоречи на другите свидетелски показания и на декларацията от 26.01.2021 г. Очевиден е стремежът на свидетелите на наказаното дружество да потвърдят защитната му теза за гражданския характер на правоотношението, но същият не се установява от другите доказателства по делото. Още повече, че се касае за продължително наложила се във времето практика на наказаното дружество по оформяне на отношенията с граждански договор, която се установява от Решение № 3381 от 18.05.2017 г. по кнахд № 2152/2017 г. на АССГ, XXI-ви Касационен състав, както и от Решение № 7680 от 17.12.2021 г. по адм.д. № 7882/2021 г. на АССГ, XVIII-ти Касационен състав, последното касаещо наемането на същото физическо лице през м.ноември 2020 г.

Установеният предмет на дейността на Е. «обща работа» напълно съответства на «Общ работник, строителството на сгради 9313 0001» според Националната класификация на професиите и длъжностите. Противно на твърденията на касатора, не е необходимо да се установят никакви допълнителни характеристики на тази дейност, която е нискоквалифицирана и не разкрива специфички извън обща, неквалифицирана дейност на строителната площадка. Същата е описана в представените граждански договори като «почистващи дейности», но както уточнява Е. при разпита си «например, преместване на тухли, каквото ни казваше техникът». Изложеното не навежда на граждански договор, при който е договорен конкретен резултат. Съвкупната преценка на събраните по делото доказателства правилно е навела решаващия съд на извод, че се касае за предоставяне на работна сила, което правоотношение по силата на императивната разпоредба на чл.1, ал.2 КТ следва да се уреди като трудово, а конкретната форма за това е указана в чл.62, ал.1 КТ - трудовият договор се сключва в писмена форма, която форма е императивна за неговата действителност.

Необосновано в тази връзка касаторът поддържа, че липсвала яснота дали е наказан за това, че не е сключил трудов договор или защото не е сторил това в предвидената от закона форма. Изпълнителното деяние включва в себе си твърдените елементи – по силата на чл.1, ал.2 КТ правоотношенията с лицето Е. е следвало да бъдат уредени като трудови, а формата за действителност за това е писмената форма по чл.62, ал.1 КТ. Противно на твърденията на касатора и при липса на процесуални нарушения по чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН деянието е описано по идентичен и безпротиворечив начин в АУАН и НП, който не е затруднил уличеното лице да разбере повдигнатото

му административно обвинение и да организира защитата си срещу него. Доказателствата в подкрепа на административното обвинение са описани в НП, вкл. протокол за извършена проверка № ПР 2102984/11.02.2021 г., на която е присъствал представител на [фирма], както и представените граждански договори и декларация на Е..

По вече изложените съображения, гражданският договор не само не разколебава административнонаказателното обвинение, но доказва, че отношенията по предоставяне на работната сила за почистване на строителната площадка и извършване на други нискоквалифицирани дейности като «общ работник» следва да се уредят като трудови. Не е необходимо при проверката на място да се установи някакъв специфичен характер на осъществяваната от св.Е. дейност. Това е така от една страна, тъй като се касае за неспецифична, нискоквалифицирана дейност. От друга страна, показанията на св. Г. в тази насока са достатъчно ясни и категорични – лицето работело по обезопасяването, които са подкрепени със снимков материал, подробно разяснен от свидетелката при разпита ѝ относно заварените на обекта лица.

Противно на твърденията на касатора, че съществува задължение за установяване на нарушение на чл.62, ал.1, вр. чл.1, ал.2 КТ да бъде издадено постановление по чл.405а КТ. Правилно е приложена и санкционната разпоредба на чл.414, ал.3 КТ, която урежда специален състав на нарушенията по чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2 КТ. Именно за тях нормата на чл.415в, ал.2 КТ забранява приложението на института на маловажността. Касае се за норма на специалния закон, поради което е неприложима общата разпоредба на чл.28 ЗАНН.

При правилно приложение на чл.27, ал.2, вр. чл.12 ЗАНН, СРС е достигнал до извод, че наложената минимална имуществена санкция по чл.414, ал.3 КТ съответства на обществената опасност на нарушението.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение от 26.07.2021 г. на СРС, НО, 100 състав е правилно и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.4-5 ЗАНН, чл.37 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ на ответника следва да се присъдят сторените разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, XVIII-ти Касационен състав,

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение №20162985 от 26.07.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 100 състав по нахд № 3318/2021 г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], да заплати на Главна инспекция по труда юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

